

Quarto loco mentem illam opificem ab Anaxagora, ut alibi, ait per machinam in scenam inductam, tamquam fatuam obiurgat:³¹ *Itaque absurda, impossibilia quaerens mens. Cui menti tamen veluti huius iurgii poenitentia ductus 1. De anima multa praeclarissima adscribit:*³² *Praeterquam principium mentem ponit maxime omnium, solam enim ait ipsam entium simplicem esse et immixtam et puram. Quod dogma ipse etiam est amplexus libro 3. De anima capite 4:*³³ *Necesse est ergo, quia omnia intelligit, immixtam esse, ut ait Anaxagoras, ut imperet. Et postea:*³⁴ *Si mens simplex est et impassibilis et nulli quicquam habet commune, ut ait Anaxagoras. Hanc igitur talem et tam praestantem mentem veluti fatuam ab eo, qui eam laudat atque amplexatur, irrisam, quis ferat aequa mente?*

Nec minus excandescat philosophicus animus ob eam calumniam quae est 3. Physico capite 5:³⁵ *Anaxagoras vero absurde dicit de infiniti manentia: stabilire enim ipsum seipsum ait infinitum, hoc vero quia in seipso, aliud enim nihil ambit, ut ubi quid forte fuerit [305] natum, ibi esse, hoc autem non est verum.*

Eadem iniuria est haec, cum iniuriis Xenophanis, Parmenidis, Zenonis, Melissi. Hoc enim infinitum mens opifex illa est 20 Anaxagorae, de qua scribit Simplicius:³⁶ *Mens vero est infinitum et per se potens et miscetur nulli rei, sed sola ipsa in se ipsa est. Si mens hoc infinitum est, cur Anaxagoras ἀτόπως, absurde dicere inducitur? Et cur a philosopho dicitur: τοῦτο δ' οὐκ ἀληθές – hoc non*

³¹ ὥστε ἄτοπος τὰ ἀδύνατα ζητῶν ὁ νοῦς. [ARIST. Ph. 188a.9]

³² πλὴν ἀρχὴν γε τὸν νοῦν τίθεται μάλιστα πάντων. μόνον γοῦν φησὶν αὐτὸν τῶν ὄντων ἀπλοῦν εἶναι καὶ ἀμιγῆ καὶ καθαρὸν. [ARIST. de An. 405a.15 – 17]

³³ ἀνάγκη ἄρα, ἐπεὶ πάντα νοεῖ, ἀμιγῆ εἶναι, ὥσπερ φησὶν Ἀναξαγόρας, ἵνα κρατῆ. [ARIST. de An. 429a.18 – 19]

³⁴ εἰ ὁ νοῦς ἀπλοῦν ἐστὶ καὶ ἀπαθές καὶ μηδενὶ μηδὲν ἔχει κοινόν, ὥσπερ φησὶν Ἀναξαγόρας. [ARIST. de An. 429b.23 -24]

³⁵ Ἀναξαγόρας δ' ἀτόπως λέγει περὶ τῆς τοῦ ἀπειροῦ μονῆς. στηρίζειν γὰρ αὐτὸ αὐτό φησὶ τὸ ἀπειρον. τοῦτο δὲ, ὅτι ἐν αὐτῷ, ἄλλο γὰρ οὐδὲν περιέχειν, ὡς ὅπου ἂν τι ἦ, πεφυκὸς ἐνταῦθα εἶναι. τοῦτο δ' οὐκ ἀληθές. [ARIST. Ph. 205b.1 – 5]

³⁶ ὁ νοῦς δ' ἐστὶν ἄπειρον καὶ αὐτοκρατὲς καὶ μέμικται οὐδενὶ χρήματι, ἀλλὰ μόνος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ [ἐαυτῷ] ἐστίν. [Usp. SIMP. in Ph. 9.156.13 – 15]